

Prve hlače.

Košarjev Tinček je dosegel ravno tisto starost, ko je treba dečkom prvih hlač. Sicer je nagajivi hlapec Tinčka vedno dražil, da ne bo nikdar nosil hlač; toda oče so naredili drugače in so kupili blaga za prve Tinčkove hlače.

Velika noč! Koliko veselja prinašaš starim in mladim! Kako zlasti mladina hrepeni po tebi!

Prišla je Velika noč — tretja ali četrta v Tinčkovem življenju. In prav v tem času bo Tinček pomeril svoje prve hlače.

Sredpostno sredo popoldne gre Tinček h krojaču Iglarju. Junaško stopa po vasi, kakor bi bila vsa vas njegova. Ljudje ga srečujejo in marsikdo ga vpraša: „Kam pa greš, Tinček, kam?“

Ponosno odgovarja Tinček vsakemu sproti: „Hlače pomerit.“

Krojač Iglar je že od nekdanj delal Košarjevim obleko. Tam se torej oglasita naša dva junaka.

„Kaj pa bo novega, fanta, kaj?“ ogovori prijazno krojač otroka in vstane izza mize. „Kdo bo pa nov?“

„Tale.“

France pokaže na Tinčka. Iglar ga pregleda od nog do glave, odtrga od debelega klopčiča precej dolgo nit in zmeri Tinčka na vse strani. Take mere, kakršno imajo danes krojači, Iglar še ni poznal.

„Tako. Sedaj pa lahko gresta.“

„Z Bogom!“

Zopet stopa Tinček po vasi. Toda če ga pogledaš sedaj, se ti zdi čisto drugačen. Nekam pobit gre proti domu. Zakaj neki?

„No, Tinček, ali ti je krojač pomeril hlače?“ ga vprašajo mati, ko prideta s Francetom domov.

„Nobenih hlač mi ni pomeril,“ odgovarja žalostno Tinček, „samo eno nit je pomeril — pa še tiste mi ni dal.“

Sedaj veste, zakaj je bil Tinček žalosten. Hlače je šel pomerit; ta grdi Iglar pa gre in mu pomeri nit, pa še tiste mu ne da.

Čez štirinajst dni pa prinese Iglar nove hlače. Tinček ni bil več žalosten; saj so mu mati povedali, da krojač vsakemu tako pomeri, kakor je njemu. Ko pa zagleda Tinček nove hlače, tedaj poskoči od veselja, da se hiša potrese. In vesel je bil Tinček prvih hlač; le kadar mu hlapec ponagaja, da mu je Iglar pomeril le nit, — takrat pokaža Tinček, da zna tudi v novi obleki — jokati.

I. E. Bogomil.

Dobra otroka.

Bolehni so bili Poličarjeva mamica. Pa bilo čudo, ko bi ne bili? Celo leto streči bolnemu možu, noč za nočjo prečuti pri njegovem ležišču — to mora zmagati korenjaka, kaj-li šibko ženico?

In ta žalost in bridkost ob moževi smrti, in ta pokop ob zimski vihri! Komaj so lazili po sobici. Večinoma so se tiščali ob peči in le za skrajno silo so stopili pred peč v vežo.

Mala je bila Poličarjeva družinica. Poleg matere samo še šestletna Mimica in štiriletna Manica. Mala in mlada je bila ta družinica, vendar pa bolehni materi velika podpora in tolažba.

Kaj bi bili pač počeli Poličarjeva mamica brez Mimice in Manice? Kdo bi jim donesel vode, kdo preskrbel drv, koga naj bi bili poslali po soli in svečave, ko sami niso smeli in ne mogli izpod strehe v snežni zimi.

Revni so bili Poličarjevi in zato niti mislili niso na to, da bi si najeli kako deklo ali postrežnico; Mimica in Manica sta opravili vse, kar je bilo treba zunaj hiše, kot bi bili veliki, četudi še nista imeli šolskih let.

Dolšakov boter, bogat pa tudi usmiljen sosed Poličarjev, so kar sami ponudili Poličarjevi materi, da smeta deklici brez strahu pobirati po njih gozdu suhljad, da ne bodo prezebali ob mrzli peči.